KANCELARIA
SENATU

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 23 września 2019 r.

Opinia do ustawy o pracy na statkach rybackich

(druk nr 1307)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa dokonuje transpozycji dyrektywy Rady (UE) 2017/159 z dnia 19 grudnia 2016 r. wdrażającej Umowę w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. zawartej dnia 21 maja 2012 r. między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa w Unii Europejskiej (Europêche). Jednocześnie ustawa ma na celu dostosowanie przepisów krajowych do wymogów Konwencji nr 188 dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 14 czerwca 2007 r. (dalej powoływana jako: Konwencja nr 188). Projekt ustawy wyrażającej zgodę na ratyfikację tej konwencji jest przedmiotem prac legislacyjnych i według przyjętych założeń ma zostać uchwalony jeszcze w tej kadencji parlamentu.

Opiniowana ustawa reguluje wszystkie kwestie, które wymagają interwencji ustawodawcy ze względu na specyfikę pracy rybaków na statkach rybackich. Jej istotą jest zapewnienie, aby praca na statkach rybackich o polskiej przynależności wykonujących tzw. rybołówstwo komercyjne (art. 1 ust. 2), była pracą bezpieczną. W tym celu uchwalone przepisy określają wymagania, jakie powinni spełniać rybacy, a w szczególności przewidują minimalny wiek warunkujący możliwość zatrudnienia na statku rybackim (w myśl art. 3 ma to być co do zasady 18 lat, a tylko wyjątkowo dopuszcza się zatrudnianie osób młodszych, tj. w wieku

ul. Wiejska 6/8, 00-902 Warszawa, tel. 22 694 95 57, faks 22 694 91 06, e-mail: Katarzyna.Konieczko@senat.gov.pl

powyżej lat 16). Ustawa statuuje ponadto wymogi związane ze stanem zdrowia rybaków. Potwierdzeniem ich spełniania ma być świadectwo zdrowia, będące orzeczeniem lekarskim wydawanym przez lekarza posiadającego jedną ze specjalizacji wskazanych w art. 4 ust. 3. Świadectwa zdrowia będą wydawane na okres 2 lat, a w przypadku młodocianych i rybaków, którzy ukończyli 50 lat lub nie spełniają wszystkich kryteriów zdrowotnych – na okres krótszy (art. 4 ust. 5 i 9). Koszty zarówno badań lekarskich, jak i ewentualnych odwołań od wydanych świadectw zdrowia mają zasadniczo obciążać armatorów (art. 4 ust. 13 oraz art. 5 ust. 6 pkt 1 i ust. 7), natomiast w przypadku praktykantów – odpowiednio tychże (art. 4 ust. 7) albo organy prowadzące szkoły ponadpodstawowe, do których kandydują bądź już uczęszczają (art. 4 ust. 8 i art. 5 ust. 6 pkt 2).

Nowe przepisy drobiazgowo normują również sposób zawierania oraz treść rybackiej umowy o pracę (art. 8 i art. 9), zasady związane z wynagrodzeniem (art. 14), standardy w zakresie czasu pracy rybaków (art. 17–22), a także prawa i obowiązki stron w razie rozwiązania stosunku pracy (art. 11–13), w tym konieczność poniesienia przez armatora kosztów repatriacji rybaka, który pozostał za granicą bez własnej winy (patrz art. 23–27). W ustawie uregulowano także zagadnienia związane z warunkami pracy i życia na statkach rybackich (rozdział 5), a zwłaszcza kwestię gwarantowanego rybakom wyżywienia i wody pitnej oraz ich jakości, co ma znajdować zastosowanie nawet w odniesieniu do najmniejszych statków rybackich, czyli tych o długości poniżej 12 m (zob. art. 31 ust. 3 i art. 55 ust. 4). Szczególny nacisk kładzie się na działania eliminujące ryzyka zawodowe, dostępność środków ochrony indywidualnej, odzieży i obuwia roboczego oraz przestrzeganie reguł BHP (art. 32–35).

Przedmiotem regulacji przepisów ustawy o pracy na statkach rybackich jest również: problematyka pośrednictwa pracy (rozdział 4), ochrona zdrowia i związane z nią świadczenia przysługujące rybakom lub ich rodzinom (art. 37–45; przy okazji warto odnotować fakt, że z punktu widzenia rybaków art. 40 ust. 1 przyjmuje korzystniejsze niż do tej pory, bo pełne finansowanie przez armatora świadczeń opieki zdrowotnej w przypadku gdy koszty tych świadczeń nie mogą zostać pokryte ze środków publicznych), tryb oraz częstotliwość przeprowadzenia inspekcji i kontroli na statkach rybackich (rozdział 7), a także procedura wnoszenia i rozpatrywania skarg (rozdział 8). W tym ostatnim zakresie na uwagę zasługuje postanowienie art. 51 ust. 3 ustawy, z którego wynika, iż zakazane jest podejmowanie

jakichkolwiek niekorzystnych działań w stosunku do rybaka w związku ze złożoną przez niego skargą.

Nieco mniejszy rygor rozwiązań ma znajdować zastosowanie w odniesieniu do statków rybackich o długości poniżej 24 m, a w szczególności do najmniejszych (poniżej 12 m), które nie będą musiały czynić zadość przepisom dotyczącym warunków zatrudnienia i organizacji pracy na statku rybackim. W ich przypadku nie będą też stosowane zasady związane z listą załogi statku rybackiego (art. 55 ust. 5).

Opiniowana ustawa zawiera poza tym przepisy normujące odpowiedzialność porządkową rybaków za naruszenia regulaminu pracy i przebywania na statku rybackim (art. 56) oraz przepisy karne, którym to z kolei mają podlegać m.in. armatorzy i osoby działające w ich imieniu (art. 57–art. 64).

Ustawa o pracy na statkach rybackich dokonuje niezbędnych zmian w innych aktach normatywnych, w tym w ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim oraz ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu. Co się tyczy zaś przepisów przejściowych, to w przeważającym stopniu przyjęto zasadę stosowania dotychczasowego prawa, z wyjątkiem jednakże tych sytuacji, gdy wprowadzane regulacje lepiej chronią słabszą stronę rybackiej umowy o pracę, za jaką można uznać rybaków (taka właśnie idea przyświeca np. art. 74). Jeżeli chodzi natomiast o obowiązek uzyskania Rybackiego Certyfikatu Pracy, który ma być dokumentem wymaganym w przypadku statków rybackich o długości wynoszącej co najmniej 24 m lub zwykle przebywających w odległości przekraczającej 200 mil morskich od linii podstawowej morza terytorialnego Rzeczypospolitej Polskiej, o ile statki te pozostają w morzu przez dłużej niż 3 doby, to ich armatorom wyznaczono w tym zakresie termin 12 miesięcy (art. 75 ust. 1).

Ustawa ma wejść w życie z dniem 15 listopada 2019 r., a jedynie co do kilku przepisów określono termin późniejszy.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy został wniesiony przez Radę Ministrów w dniu 29 lipca 2019 r. (druk sejmowy nr 3712). Jego pierwsze czytanie odbyło się na posiedzeniu Komisji Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz Komisji Polityki Społecznej i Rodziny w dniu 9 sierpnia 2019 r. W tym samym dniu Komisje przyjęły sprawozdanie, w którym wniosły o uchwalenie

przedłożenia wraz z poprawkami, mającymi w przewarzającej mierze charakter redakcyjny i doprecyzowujący (druk nr 3738).

Drugie czytanie projektu ustawy miało miejsce na 85. posiedzeniu Sejmu w dniu 30 sierpnia 2019 r. Z uwagi na to, iż została zgłoszona poprawka do art. 55 ust. 4 mająca na celu korektę zawartego w tym przepisie odesłania, projekt został ponownie skierowany do wyżej wymienionych Komisji. W dniu 11 września 2019 r. Komisja Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz Komisji Polityki Społecznej i Rodziny uchwaliły dodatkowe sprawozdanie (druk nr 3738-A), pozytywnie opiniując wskazaną poprawkę.

Ostatecznie Sejm uchwalił ustawę zgodnie z rekomendacją Komisji.

III. Uwagi szczegółowe

1. Uwagi odnośnie do postanowień zawartych w opiniowanej ustawie należy rozpocząć od dwóch zastrzeżeń wstępnych. Po pierwsze, wypada podtrzymać te zastrzeżenia natury legislacyjnej, które były zgłaszane w toku prac sejmowych, lecz nie zostały uwzględnione przez wprowadzenie do tekstu ustawy niezbędnych poprawek. Tytułem przykładu można wskazać specyficzne dookreślenie wymogu posiadania przez rybaka ważnej książeczki żeglarskiej, która – wedle art. 3 ust. 1 ustawy – ma być uzyskana „zgodnie z przepisami o pracy na morzu”, brak precyzji pojęcia „niedawno”, które występuje w art. 6 ust. 3 ustawy, czy też odesłanie do „przepisów odrębnych”, które zastosowano w art. 33 ust. 4 ustawy. Tak samo ocenić trzeba odesłanie do odpowiedniego stosowania „przepisów o pracy na morzu” w kontekście zarówno procedury przeprowadzania badań lekarskich, wzoru świadectwa zdrowia, trybu jego rejestracji oraz wydania, jak i określenia „chorób i stanów chorobowych, które mogą spowodować niezdolność rybaka do pracy na statku rybackim”, a także „przeciwwskazań, ograniczeń lub warunków wykonywania pracy na statku rybackim” (art. 4 ust. 16 ustawy; por. też art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy). To ostatnie odesłanie zdaje się pozostawać przede wszystkim w sprzeczności z podstawowym celem uchwalenia ustawy, jakim było „kompleksowe uregulowanie w odrębnym akcie prawnym kwestii związanych z życiem i pracą na statkach rybackich, jak również z uprawnieniami rybaków oraz obowiązkami armatorów statków rybackich wobec pracujących na nich rybaków” – tak projektodawca w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk sejmowy nr 3712; s. 1). Nie da się ukryć, że poprawienie tych mankamentów realizowałoby wytyczne płynące z Zasad techniki prawodawczej.

Po drugie, według pierwotnych założeń prace nad ustawą miały toczyć się równolegle do prac nad projektem ustawy o ratyfikacji Konwencji nr 188 dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 14 czerwca 2007 r. (druk sejmowy nr 3749). Wobec ogłoszenia przerwy w posiedzeniu Sejmu, drugie czytanie tego projektu jest planowane dopiero na 16 października 2019 r. W razie więc przyjęcia ustawy o pracy na statkach rybackich bez poprawek zostanie ona przedłożona Prezydentowi RP do podpisu jeszcze przed uchwaleniem wyżej wymienionej ustawy wyrażającej zgodę na ratyfikację, a tym samym i przed ratyfikacją Konwencji nr 188. Przedstawiona sekwencja zdarzeń ma znaczenie choćby ze względu na to, że w art. 2 pkt 4 ustawy została powołana Konwencja nr 188 wraz podaniem skrótu publikatora, w którym ukaże się ona po spodziewanej ratyfikacji. Oznacza to, że nie tylko obie izby parlamentu, ale też urząd obsługujący Prezydenta, a ponadto wydawca dziennika urzędowego muszą skoordynować działania, aby odesłanie z art. 2 pkt 4 nie było odesłaniem pustym.

2. Przepis art. 4 ust. 6 ustawy wskazuje pewną kategorię podmiotów, którym świadectwo zdrowia wydawane jest na okres 2 lat. Mianowicie: dotyczy to praktykantów (por. definicję z art. 2 pkt 6 ustawy) oraz kandydatów do określonych szkół ponadpodstawowych. W celu dookreślenia, o jakie szkoły chodzi w tym przypadku, posłużono się odesłaniem, zgodnie z którym szkoły te muszą prowadzić kształcenie w zawodzie podstawowym dla rybołówstwa, dla którego podstawa programowa „przewiduje kształcenie zgodnie z wymogami określonymi w postanowieniach konwencji dotyczących wymagań w zakresie wyszkolenia, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht”. Analogiczną formułę zastosowano poza tym w przepisach zmieniających, tj. art. 68 pkt 1–5 ustawy, na mocy których w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe ma zostać znowelizowany art. 54 ust. 3, zaś w art. 134 ust. 1, art. 135 ust. 1, art. 136 ust. 1 oraz art. 150 ust. 2 pkt 4 mają zostać dodane odpowiednio: pkt 6, pkt 7, pkt 2d, lit. fd.

Tymczasem w art. 4 ust. 14 ustawy przywołana została wprost Międzynarodowa konwencja o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzona w Londynie dnia 7 lipca 1978 r., a do tego został utworzony określający ją skrót („Konwencja STCW”). Podobnie pełną nazwą powołanej konwencji posługują się art. 54 ust. 1, art. 134 ust. 1 pkt 3, art. 135 ust. 1 pkt 4, art. 136 ust. 1 pkt 2a oraz art. 150 ust. 2 pkt 4 lit. fc ustawy – Prawo oświatowe, a więc te jednostki

redakcyjne, które pozostawać będą w bezpośrednim lub przynajmniej bliskim sąsiedztwie z nowymi postanowieniami objętymi treścią art. 68 ustawy.

Opisana niejednolitość stosowanej formuły odesłania stanowi uchybienie legislacyjne (zob. § 158 ust. 1 i 2 Zasad techniki prawodawczej), które można naprawić przez przyjęcie stosowanych poprawek.

Propozycje poprawek:

– w art. 14:

a) w ust. 6 wyrazy „konwencji dotyczących wymagań w zakresie wyszkolenia, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht” zastępuje się wyrazami „Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzonej w Londynie dnia 7 lipca 1978 r. (Dz. U. z 1984 r. poz. 201, z 1999 r. poz. 286, z 2013 r. poz. 1092, z 2018 r. poz. 1866 i 2088 oraz z 2019 r. poz. 103), zwanej dalej „Konwencją STCW””,

b) w ust. 14 wyrazy „Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzonej w Londynie dnia 7 lipca 1978 r. (Dz. U. z 1984 r. poz. 201, z 1999 r. poz. 286, z 2013 r. poz. 1092, z 2018 r. poz. 1866 i 2088 oraz z 2019 r. poz. 103), zwanej dalej „Konwencją STCW”” zastępuje się wyrazami „Konwencji STCW”;

– w art. 68 w:

a) pkt 1, w ust. 3,

b) pkt 2, w pkt 6,

c) pkt 3, w pkt 7,

d) pkt 4, w pkt 2d,

e) pkt 5, w lit. fd

– wyrazy „konwencji dotyczących wymagań w zakresie wyszkolenia, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht” zastępuje się wyrazami „Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzonej w Londynie dnia 7 lipca 1978 r.”;

3. Wątpliwości w świetle art. 5 ust. 1 i 2 ustawy wywołuje to, czy kandydatowi oraz studentowi, o których mowa w art. 4 ust. 7 ustawy, służy odwołanie. Wymienione przepisy przyznają bowiem to prawo *expressis verbis* jedynie rybakowi, armatorowi, kandydatowi do branżowej szkoły ponadpodstawowej, uczniowi takiej szkoły oraz jej dyrektorowi. Trudno

byłoby przy tym znaleźć argumenty, który przemawiałyby za odmiennym potraktowaniem w analizowanym zakresie wspomnianych kandydatów i studentów, jako że oni także muszą ubiegać się o potwierdzenie stanu zdrowia w drodze przeprowadzenia badania lekarskiego oraz wydania orzeczenia lekarskiego (zob. art. 14 ust. 15 w zw. z art. 2 pkt 6 ustawy). To z kolei może rzutować na ocenę omawianych przepisów pod kątem respektowania zasady równości.

Gdyby zatem na wyżej postawione pytanie miała zostać udzielona odpowiedź negatywna, należałoby wprowadzić odpowiednią korektę na gruncie art. 5 ustawy.

4. W art. 9 ust. 3 pkt 5 lit. b ustawy posłużono się sformułowaniem „rodzaj waluty”. Tyle że trzeba przyjąć, iż intencją ustawodawcy nie jest tu jedynie nałożenie obowiązku doprecyzowania w rybackiej umowie o pracę, czy wynagrodzenie będzie wypłacane w walucie polskiej, czy też obcej, lecz wprowadzenie wymagania, aby umowa ta wskazywała konkretną walutę. Warto w tym miejscu nadmienić, że art. 29^1 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy, który ustanawia identyczny wymóg w odniesieniu do umowy o pracę zawartej z pracownikiem skierowanym do pracy na obszarze państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, posługuje się wyrazem „waluta”, a nie zwrotem „rodzaj waluty” (por. ponadto art. 77^5 § 2 Kodeksu pracy).

Propozycja poprawki:

– w art. 8 w ust. 3 w pkt 5 w lit. b skreśla się wyraz „rodzaju”;

5. Lektura postanowień art. 27 ust. 4 i 7 ustawy skłania do postawienia tezy, iż nie mają one żadnej wartości normatywnej, a ten drugi wręcz wprowadza w błąd. W przypadku art. 27 ust. 4 ustawy przedstawiona konkluzja wiąże się z tym, że konieczność zapłaty w wyznaczonym terminie kosztów repatriacji określonych w decyzji wydanej przez dyrektora urzędu morskiego na podstawie art. 27 ust. 3 ustawy wynikać będzie w istocie właśnie z tej decyzji. Co się tyczy natomiast art. 27 ust. 7 ustawy, okoliczność, iż koszty repatriacji ponoszone są przez dyrektora urzędu morskiego właściwego dla portu macierzystego statku rybackiego została już przesądzona w art. 27 ust. 2 ustawy. Późniejsze wydanie decyzji przez ten organ i ewentualnie dochodzenie należności w postępowaniu egzekucyjnym są li tylko elementami procedury związanej z prawem regresu. Innymi słowy, nieuiszczenie kosztów repatriacji przez podmiot do tego obowiązany oraz nieskuteczność egzekucji nie powodują wcale, że dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu macierzystego statku rybackiego ponownie poniesie wskazane koszty.

Propozycja poprawki:

– w art. 27 skreśla się ust. 4 i 7;

6. W art. 50 ust. 6 ustawy zostało zamieszczone ogólne odesłanie do „przepisów o ochronie danych osobowych”. Nie dość że nie czyni ono zadość wymogom prawidłowej legislacji, to wręcz może być źródłem kontrowersji, co do tego, jakie szczegółowe obowiązki spoczywają w tym kontekście na kapitanie statku rybackiego. Jeżeli więc celem ustawodawcy jest zwrócenie uwagi podmiotu obowiązanego do udostępnienia oryginałów dokumentów i materiałów dotyczących ewidencji czasu pracy i odpoczynku rybaków oraz rozkładów czasu pracy na jakieś konkretne zasady płynące zwłaszcza z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (tzw. RODO), to powinien je jednoznacznie zidentyfikować. W przeciwnym razie komentowane odesłanie jest jedynie swoistym przypomnieniem o obowiązkach związanych z ochroną danych osobowych. Co przy tym istotne, brak takiej klauzuli nie zwalniałby wcale z odpowiedzialności za naruszenie regulacji determinujących przesłanki i sposób przetwarzania danych osobowych.

Propozycja poprawki:

– w art. 49 w ust. 6 skreśla się wyrazy „, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych,”;

7. Art. 64 ust. 1 ustawy jest drugim w kolejności przepisem, w którym została powołana ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej. Ponieważ jednak w art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy nie utworzono skrótu dla określenia tego aktu normatywnego (inaczej niż chociażby na gruncie art. 1 ust. 2 w odniesieniu do ustawy z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim), to stosownie do § 158 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej należy konsekwentnie posługiwać się jego aktualnym pełnym tytułem, czyli z uwzględnieniem daty jego uchwalenia.

Propozycja poprawki:

– w art. 64 w ust. 1 po wyrazie „ustawy” dodaje się wyrazy „z dnia 21 marca 1991 r.”;

8. W myśl ust. 2b dodawanego w art. 11 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim, wymagań określonych w Konwencji nr 188, dotyczących warunków zakwaterowania i zaplecza rekreacyjnego, mogą nie spełniać statki rybackie o długości co

najmniej 24 m oraz statki rybackie zbudowane przed dniem 15 listopada 2019 r., pod warunkiem że spełniają wymagania, o których mowa w art. 12. Tak sformułowane wyłączenie (dwie rozłączne przesłanki) wywołuje zastrzeżenia nade wszystko wobec postanowienia art. 2 ust. 1 Konwencji nr 188 oraz dalszych jej przepisów stawiających wyższe wymagania odnośnie do statków, których długość wynosi minimum 24 m, a ponadto wobec stanowczych stwierdzeń, które to można znaleźć w uzasadnieniu projektu ustawy o ratyfikacji Konwencji nr 188 dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 14 czerwca 2007 r. (druk sejmowy nr 3749), a które potwierdzają potrzebę podniesienia standardów względem statków 24-metrowych i większych.

Nie bez znaczenia dla uwagi zgłaszanej w tym punkcie jest również fakt, że art. 75 ust. 1 ustawy nakłada na armatora m.in. statku rybackiego o długości wynoszącej co najmniej 24 m, pozostającego w morzu przez dłużej niż 3 pełne doby, obowiązek uzyskania tzw. Rybackiego Certyfikatu Pracy, z tym że według art. 75 ust. 2 ustawy certyfikat ten może zostać wydany, mimo iż statek nie spełnia wymagań Konwencji nr 188, o ile jednak „spełnia wymagania, o których mowa w art. 12 ustawy o bezpieczeństwie morskim” i do tego „został zbudowany przed dniem 15 listopada 2019 r.” – zob. też postanowienia art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy.

Krótko mówiąc – powstaje pytanie, czy dodawany przepis ust. 2b nie określa przesłanek zwolnienia od obowiązku dostosowania statków rybackich o długości co najmniej 24 m do wymogów konwencyjnych w sposób nazbyt szeroki?

9. W przepisach art. 70 ust. 1, art. 71–73 oraz art. 77–79 ustawy funkcjonuje zwrot „do dnia wejścia w życie ustawy”, który nie może być uznany za dostatecznie jasny. Nie bez znaczenia dla tego wniosku jest też to, że równolegle w art. 69 ust. 3 i 4, art. 70 ust. 2 oraz art. 74 ustawy funkcjonuje zwrot „przed dniem wejścia w życie ustawy”. W celu wyeliminowania przedmiotowej niespójności i zapobieżenia ewentualnym wątpliwościom, warto rozważyć dokonanie odpowiedniej korekty brzmienia wyliczonych jednostek redakcyjnych.

Propozycja poprawki:

– w art. 70 w ust. 1, w art. 71–73 oraz w art. 77–79 wyrazy „do dnia” zastępuje się wyrazami „przed dniem”;

10. Odrębnej uwagi wymaga art. 74 ustawy i to nie tylko ze względu na swego rodzaju usterkę redakcyjną czy też skrót myślowy (armator nie ponosi świadczeń opieki zdrowotnej,

lecz koszty tych świadczeń). Większym problemem jest w tym przypadku zwrot „po dniu”, który powoduje, że poza zakresem przedmiotowym omawianego przepisu przejściowego znalazły się koszty powstałe w dniu wejścia w życie ustawy, które – co trzeba podkreślić – także miały być objęte nowymi regulacjami – zob. uzasadnienie projektu ustawy zawarte w druku sejmowym nr 3712 (s. 21).

Podobny zresztą zarzut można postawić regulacji z art. 70 ust. 2, przy czym tutaj nie zostało określone, jakie przepisy miałyby znajdować zastosowanie do umów o pracę na czas określony zawartych zgodnie z dotychczasowymi przepisami, w sytuacji gdy umowy te miałyby ulec rozwiązaniu w dniu wejścia w życie ustawy.

Propozycje poprawek:

– w art. 70 w ust. 2 wyrazy „po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy albo po tym dniu”;

albo

– w art. 70 w ust. 2 wyrazy „po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „od dnia”;

– art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Art. 74. Do kosztów świadczeń opieki zdrowotnej ponoszonych przez armatora od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, w przypadku, o którym mowa w art. 37 ust. 3, jeżeli urazy lub choroba marynarza zatrudnionego na statku rybackim miały miejsce przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 40 ust. 1.”.

Ekspert ds. legislacji
Katarzyna Konieczko